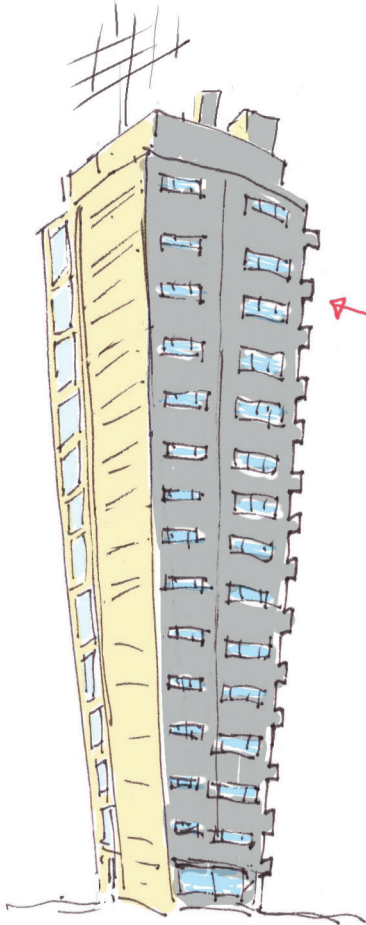

Ik ben Sara.

Sara Paletti.

En hier woon ik:
in een flat met veertien
verdiepingen.

Ik woon op de dertiende
verdieping.
De lift doet het vaak niet.
Maar traplopen is ook leuk.
Ik probeer altijd zo snel mo-
gelijk naar boven te rennen.
Mijn record traplopen staat
nu op veertig seconden.

Op de begane grond is het Bejaardenmuseum.
Daar verzamel ik leuke dingen van oude mensen.
Ik heb een kunstgebittencollectie en een robotarm.
Om binnen te komen, moet je vijftig cent betalen.

Dit is mijn andere huis.
Hier woon ik als ik even geen zin heb om op de dertiende
verdieping te zijn.

Dit is mijn familie!

En dit ben ik.

Ik ben een enig kind.

Dat betekent dat ik heel leuk ben.

Echt enig!

En... ik ben enig kind.

Ik heb geen broers en zussen.

Ik weet niet of dat jammer is.

Ik weet namelijk niet beter.

Soms fantaseer ik dat ik een onzichtbare tweelingbroer heb.

Ik stel me dan voor dat mijn ouders hem ter adoptie hebben afgestaan.

Omdat ze niet op een tweeling hadden gerekend.

En dat hij nu bij een heel lieve vader en moeder in Korea woont.
Ze hebben hem Kim Jong Shin genoemd.
Later, als hij achttien is, gaan we elkaar ontmoeten.
Of niet.

Paulo Paletti

Mijn vader heet Paulo Paletti.
Dat is een Italiaanse naam.
Zijn vader, mijn opa dus, kwam
in de vorige eeuw naar Nederland
om in de mijnen te werken.
Hij woonde in Limburg.
Vlak voor hij uit Italië was
vertrokken, ontmoette hij mijn oma.
Ze heette Ornella.

Volgens mijn opa waren alle mannen in Italië verliefd op haar.
Ze kon heel mooi dansen en zingen en ze had blauwe ogen en zwart haar.
Gelukkig voor mij trouwde ze met mijn opa.
Ze kregen zeven zonen.
Mijn vader is de jongste van de zeven.
Hij werkt in een kaaskrokettenfabriek.
Dat klinkt grappig, maar dat is het niet.
Het is gewoon een heel grote, ongezellige fabriek.
Behalve kaaskroketten worden er ook vegaburgers en chocoladekoekjes gemaakt.
Mijn vader doet iets achter een computer.

Soms loopt hij in een witte jas door de fabriek om de machines te controleren.
En om stiekem chocoladekoekjes te eten.
Ik vind mijn vader lief.

Dit is mijn moeder, Betty Paletti.
Ze is uitvinder.
Daar heeft ze voor gestudeerd.
Ze heeft een hondenuitlaatrobot bedacht.

En een stofzuigrobot, die ook meteen muizen verjaagt.
Ze is vooral de hele dag bezig met dingen solderen.

Mijn vader zegt dat ze de beste uitvinder van de hele wereld is.
En dat ze vroeger altijd liedjes voor me zong.

Ik kan me dat niet herinneren.

Ik weet niet beter dan dat ze de hele dag heel hard moet werken in haar laboratorium.

Dat is een kamer die tot het plafond toe gevuld is met uitvindingen.

Heel soms hoor ik mijn moeder lachen.

Meestal als een uitvinding gelukt is.

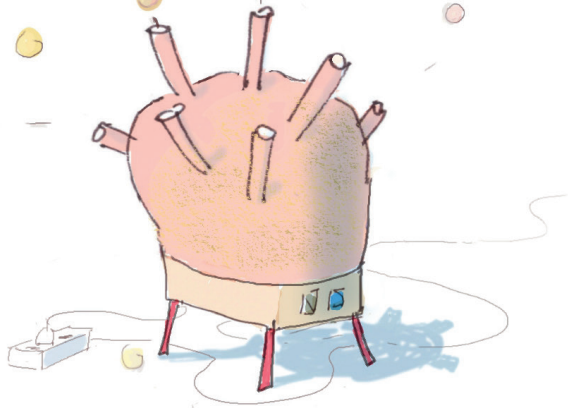
Zoals de zuremmenmachine.

Of de banaanschilmachine.

Tandpasta die naar chocoladepasta smaakt.

Betty Paletti

Of afwasbaar wc-papier.
Mijn favoriet is de borrelnootjeswegschietmachine.
Als je die aanzet, schieten de borrelnoten door de kamer.
Nu is ze bezig met een snoepmachine.
Mijn moeder moet echt superhard werken.
Dat moeten alle uitvinders.
Ik denk dat ze daarom bijna nooit lacht.
Dus heb ik besloten om haar op te vrolijken.
Ik weet alleen nog niet hoe.

1

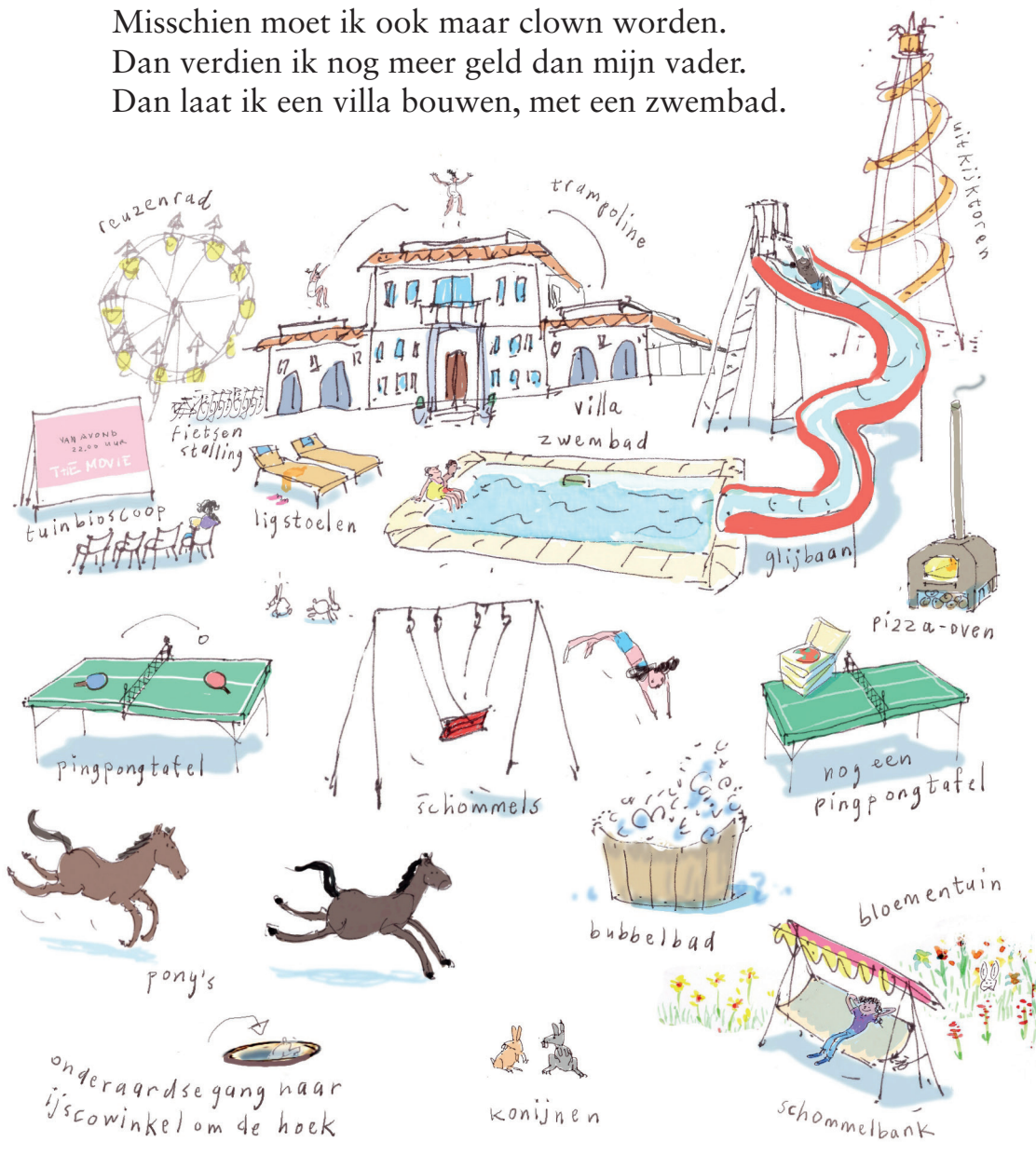
Ik woon op een soort bouwterrein.
In een flat die afgebroken gaat worden.
Onze burgemeester vond de flatgebouwen niet mooi meer.
Ze vond ze te hoog, te grijs, te oud.
Daarom liet zij ze afbreken.
Op eentje na.
Toen onze flat bijna aan de beurt was, was het geld op.
Ook was er een bouwstop.
Dat betekent dat ze stoppen met bouwen.
Ons flatgebouw staat nu midden op een groot, leeg terrein
met veel zand en plassen modder.
Er is ook drijfzand.
Als je daarin gaat staan, verdrink je.
Er staat een bord bij met een tekening van iemand die
aan het verdrinken is.
Daar mag je dus echt niet spelen.
Anders ga je dood.
Aan de straat staat een nog veel groter bord.
Daarop kun je zien wat de burgemeester hier had willen
bouwen.

Spierwitte huizen met grote voortuinen.
Tussen de huizen zie je brede lanen waar blije mensen hun hond uitlaten.
Er zijn kinderen die met een bal spelen.
En er is een ijsverkoper met een lange rij lachende mensen.
Soms ga ik voor dat bord staan en dan stel ik me voor dat wij daar wonen.
En dat mijn ouders dan hand in hand over straat lopen en we een ijsje gaan eten.
Een ijsje met veertien bolletjes.
Ik weet zeker dat mijn moeder veel vaker zou lachen als we in zo'n mooi, wit huis zouden wonen.
In plaats van in een oude flat waarvan de lift kapot is.
Maar ik ga natuurlijk niet wachten tot het zover is.
Daarom heb ik iets bedacht om haar nu al aan het lachen te maken.
Ik ga een clown huren!

Op internet heb ik vier clowns gevonden die je kunt huren.
Ik plas bijna in mijn broek van het lachen als ik eraan denk dat er op een dag een clown bij ons in de woonkamer staat.
Eentje die gewoon bij ons aan tafel gaat zitten als we aan het ontbijten zijn.
Met zo'n bloem op zijn jas waar water uit komt.
En met van die flapschoenen.
Geen horrorclown.
Dat vindt mijn moeder niet leuk, denk ik.

Maar nu heb ik een probleem.
Een clown huren kost driehonderd euro.
DRIEHONDERD EURO!!!
Misschien moet ik ook maar clown worden.
Dan verdien ik nog meer geld dan mijn vader.
Dan laat ik een villa bouwen, met een zwembad.

Zoveel verdien ik dan:

1 uur = € 300

8 uur per dag = $8 \times € 300 = € 2400$ per dag

365 dagen per jaar $\times € 2400$ euro = € 876.000 per jaar

Na een jaar en twee maanden heb ik dan al één miljoen euro verdiend!

Ik snap niet waarom niet iedereen clown is.

De clown die ik heb uitgezocht heet Farida.

Ze is net zo oud als mijn moeder.

Toen ik Farida vertelde dat ik haar ging huren om mijn moeder aan het lachen te maken, kreeg ik honderd euro korting.

Het enige wat ik nu nog moet doen is tweehonderd euro zien te verdienen.

Maar dat gaat lukken, want ik heb een HEEEEEL goed plan!

Ik begin een kapsalon.

Kapsalon De Lachende Schaar!

